

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑΙ ΔΙΑΚΟΠΑΙ – EUROPEAN HOLIDAYS A.E. ΚΑΤΑ
ΕΛΛΑΔΑΣ
(Προσφυγή αριθ. 44685/09)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ
7 Απριλίου 2016

Η απόφαση αυτή είναι τελεσίδικη. Μπορεί να υποστεί μικροαλλαγές ως προς την μορφή.

Στην υπόθεση Ευρωπαϊκά Διακοπαί – European Holidays A.E. κατά Ελλάδας.

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε Επιτροπή, η σύνθεση της οποίας έχει ως εξής:

Ledi Bianku, πρόεδρος,

Aleš Pejchal,

Armen Harutyunyan, δικαστές,

και André Wampach, αναπληρωτής γραμματέας τμήματος,

Αφού διασκέφθηκε σε δικαστικό συμβούλιο στις 15 Μαρτίου 2016,

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία ελήφθη την πιο πάνω ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 44685/09) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας και με την οποία μία ανώνυμη εταιρεία εδρεύουσα στο Κράτος αυτό, η Ευρωπαϊκά Διακοπαί – European Holidays A.E. («η προσφεύγουσα»), προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 31 Ιουλίου 2009 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Η προσφεύγουσα εκπροσωπήθηκε αρχικά ενώπιον του Δικαστηρίου από τον κύριο Ζ. Φασούλα, ο οποίος απεβίωσε στις 30 Απριλίου 2012, και στην συνέχεια από τον σύνδικο της εκκαθάρισής της. Η ελληνική κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τις εντεταλμένες του αντιπροσώπου της, κυρία Κ. Παρασκευοπούλου, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κυρία Μ. Βέργου, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 28 Μαρτίου 2012, η προσφυγή κοινοποιήθηκε στην Κυβέρνηση.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

A. Οι συνθήκες της υπόθεσης

4. Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, όπως αυτά εξετάθησαν από τους διαδίκους μπορούν να συνοψιστούν ως εξής:

A. Η γέννηση της υπόθεσης

5. Στις 18 Ιανουαρίου 1977, η προσφεύγουσα κατήρτισε με την εταιρεία «Αλέξανδρος Α.Ε. Ξενοδοχειακές Επιχειρήσεις» μία σύμβαση με την οποία η τελευταία εκμίσθωσε στην προσφεύγουσα, για ένα χρονικό διάστημα που έφθανε μέχρι τις 30 Νοεμβρίου 1983 (παραταθέν μέχρι τις 30 Νοεμβρίου 1985), ένα

ξενοδοχειακό συγκρότημα, το *Alexander Beach*, κοντά στο ακρωτήριο του Σουνίου. Εν τούτοις, αποδείχθηκε ότι, πριν συνάψει την σύμβαση της 18 Ιανουαρίου 1977, η εταιρεία «Αλέξανδρος Α.Ε. Ξενοδοχειακές Επιχειρήσεις» είχε εκμισθώσει το ίδιο ξενοδοχείο, για χρονικό διάστημα εννέα ετών, σε μία άλλη εταιρεία, την «Ξενοδοχεία Πυραμίδ Α.Ε.», με την οποία είχε ήδη δικαστική αντιδικία. Σε εκτέλεση της απόφασης με αριθμό 3931/1979 του πολυμελούς πρωτοδικείου Αθηνών, η οποία εκδόθηκε μεταξύ της εταιρείας «Αλέξανδρος Α.Ε. Ξενοδοχειακές Επιχειρήσεις» και της εταιρείας «Ξενοδοχεία Πυραμίδ Α.Ε.», η προσφεύγουσα αποβλήθηκε υπέρ της εταιρείας «Ξενοδοχεία Πυραμίδ Α.Ε.».

B. Οι επίδικες διαδικασίες

1. Η αγωγή της προσφεύγουσας για την αναγνώριση των απαιτήσεών της

6. Στις 16 Απριλίου 1980, η προσφεύγουσα άσκησε αγωγή κατά της εταιρείας «Αλέξανδρος Α.Ε. Ξενοδοχειακές Επιχειρήσεις» ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών για αποζημίωση.

7. Κατά την δικάσιμο της 5 Ιουνίου 1980, η τελευταία εταιρεία άσκησε ανταγωγή.

8. Στις 16 Σεπτεμβρίου 1983, με προδικαστική απόφασή του (αριθ. 12800/1983), το πολυμελές πρωτοδικείο διέταξε την διεξαγωγή αποδείξεων.

9. Στις 21 Μαΐου 1986, με την απόφασή του με αριθμό 3288/1986, το πολυμελές πρωτοδικείο δέχθηκε εν μέρει την αγωγή της προσφεύγουσας, δεχόμενο εν μέρει και την ανταγωγή.

10. Στις 26 Ιουνίου και στις 31 Ιουλίου 1986 αντίστοιχα, η εταιρεία «Αλέξανδρος Α.Ε. Ξενοδοχειακές Επιχειρήσεις» και η προσφεύγουσα άσκησαν έφεση κατά της απόφασης αυτής.

11. Στις 10 Νοεμβρίου 1986, με την απόφασή του με αριθμό 9542/1986, το εφετείο Αθηνών ακύρωσε την απόφαση σε ό,τι αφορά αμφότερες τις αντιδίκους.

12. Στις 19 Ιανουαρίου 1987, η προσφεύγουσα άσκησε αίτηση αναίρεσης.

13. Με απόφασή του της 28 Δεκεμβρίου 1988 (αριθ. 1940/1988), ο Άρειος Πάγος αναίρεσε την απόφαση του εφετείου, ως προς το σημείο που αυτό απέρριψε την αγωγή της προσφεύγουσας, και παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του εφετείου Πειραιώς. Η ημερομηνία κατά την οποία η απόφαση αυτή καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε δεν προκύπτει από την δικογραφία.

14. Στις 17 Φεβρουαρίου 1989, η προσφεύγουσα ζήτησε τον ορισμό της ημερομηνίας μιας νέας δικασίμου ενώπιον του εφετείου Πειραιώς.

15. Στις 18 Μαρτίου 1990, με προδικαστική απόφασή του (αριθ. 395/1990), το δικαστήριο αυτό κήρυξε την συζήτηση απαράδεκτη και ανέβαλε την εξέταση της υπόθεσης μέχρι το πέρας της διαδικασίας της εκκαθάρισης της εταιρείας «Αλέξανδρος Α.Ε. Ξενοδοχειακές Επιχειρήσεις», η οποία είχε τεθεί υπό εκκαθάριση στις 26 Νοεμβρίου 1987 (απόφαση αριθ. 4376/1987).

16. Εν τω μεταξύ, στις 14 Φεβρουαρίου 1990, το πολυμελές πρωτοδικείο Αθηνών περάτωσε την διαδικασία εκκαθάρισης της εν λόγω εταιρείας (απόφαση αριθ. 473/1990).

17. Στις 4 Ιουλίου 1990, η προσφεύγουσα ζήτησε τον ορισμό νέας δικασίμου.

18. Από τον φάκελο της υπόθεσης προκύπτει ότι η υπόθεση εκκρεμεί ακόμη ενώπιον του δικαστηρίου αυτού.

2. Διαδικασία σχετική με την πρώτη θέση υπό εκκαθάριση της εταιρείας «Αλέξανδρος Α.Ε. Ξενοδοχειακές Επιχειρήσεις»

19. Στις 30 Μαρτίου 1988, η προσφεύγουσα ανήγγειλε την απαίτησή της κατά της εταιρείας «Αλέξανδρος Α.Ε. Ξενοδοχειακές Επιχειρήσεις» (έγγραφο αναγγελία), μετά την θέση της τελευταίας υπό εκκαθάριση στις 26 Νοεμβρίου 1987. Η απαίτηση αυτή δεν αναγνωρίστηκε από τον σύνδικο της εκκαθάρισης.

20. Στις 18 Δεκεμβρίου 1989, η προσφεύγουσα κατέθεσε στο πολυμελές πρωτοδικείο Αθηνών μία ανακοπή ζητώντας να αναγνωριστεί η απαίτησή της κατά την πιο πάνω αναφερόμενης εταιρείας.

21. Με την απόφασή του με ημερομηνία 21 Μαρτίου 1990 (αριθ. 2444/1990), το πολυμελές πρωτοδικείο Αθηνών απέρριψε την ανακοπή της προσφεύγουσας ως απαράδεκτη.

22. Στις 30 Μαρτίου 1990, η προσφεύγουσα άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής ενώπιον του εφετείου Αθηνών.

23. Με την απόφασή του με ημερομηνία 5 Σεπτεμβρίου 1990 (αριθ. 9680/1990), το εφετείο εξαφάνισε την απόφαση της 21 Μαρτίου 1990 και διέταξε την προσφεύγουσα να αποδείξει με μάρτυρες το αιτούμενο ποσό.

24. Στις 7 Ιουλίου 1995, η προσφεύγουσα ζήτησε τον ορισμό νέας δικασίμου ενώπιον του εφετείου Αθηνών και την ανάκληση της απόφασης αριθ. 9680/1990, διευκρίνισε δε ότι περιόριζε την απαίτησή της στο ποσό που είχε επιδικαστεί με την

απόφαση του πολυμελούς πρωτοδικείου Αθηνών της 21 Μαΐου 1986 (αριθ. 3288/1986), η οποία είχε εν τω μεταξύ καταστεί, κατ'αυτήν, οριστική.

25. Η δικάσιμος της 25 Ιανουαρίου 1996 αναβλήθηκε μετά από αίτημα της εναγόμενης εταιρείας για τις 19 Σεπτεμβρίου 1996.

26. Στις 19 Σεπτεμβρίου 1996, η δικάσιμος ενώπιον του εφετείου Αθηνών ματαιώθηκε λόγω των βουλευτικών εκλογών.

27. Στις 10 Μαρτίου 1997, η προσφεύγουσα ζήτησε τον ορισμό νέας δικάσιμου.

28. Στις 5 Μαρτίου 1998, με προδικαστική απόφασή του, το εφετείο Αθηνών απέρριψε το αίτημα της προσφεύγουσας ως απαράδεκτη (απόφαση αριθ. 1750/1998). Έκρινε ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η έφεση της προσφεύγουσας της 31 Ιουλίου 1986 ήταν ακόμη εκκρεμής, το απαράδεκτο του αιτήματος ήταν το αποτέλεσμα της θέσης της εταιρείας «Αλέξανδρος Α.Ε. Ξενοδοχειακές Επιχειρήσεις» υπό εκκαθάριση. Επί πλέον, ακόμη και αν υποτεθεί ότι επρόκειτο για μία επανεισαγωγή της έφεσης κατά της απόφασης αριθ. 2444/1990, το αίτημα έπρεπε να κηρυχθεί απαράδεκτο διότι δεν προσκομίστηκαν οι εμμάρτυρες αποδείξεις οι οποίες είχαν ζητηθεί από το εφετείο. Το αίτημα της προσφεύγουσας έπρεπε ούτως ή άλλως να απορριφθεί διότι η έφεση της 31 Ιουλίου 1986 κατά της απόφασης αριθ. 3288/1986 της 21 Μαΐου 1986 ήταν πάντοτε εκκρεμής κατόπιν της διακοπής της διαδικασίας λόγω πτώχευσης της αντιδίκου.

29. Στις 4 Δεκεμβρίου 2000, η προσφεύγουσα άσκησε αίτηση αναίρεσης.

30. Στις 9 Σεπτεμβρίου 2003, προσκόμισε ένα αντίγραφο της αίτησής της και ζήτησε τον ορισμό δικάσιμου.

31. Η συζήτηση ενώπιον του Αρείου Πάγου έλαβε χώρα, μετά από αναβολής της αρχικής δικάσιμου της 24 Ιανουαρίου 2005, στις 19 Σεπτεμβρίου 2005.

32. Στις 24 Οκτωβρίου 2005, με προδικαστική απόφασή του (αριθ. 1508/2005), ο Άρειος Πάγος ανέβαλε την συζήτηση διότι η προσφεύγουσα δεν είχε κλητεύσει τον σύνδικο της εκκαθάρισης.

33. Στις 20 Μαρτίου 2007, η προσφεύγουσα ζήτησε τον ορισμό μιας νέας ημερομηνίας δικάσιμου.

34. Η δικάσιμος που ορίστηκε για τις 3 Μαρτίου 2008 ματαιώθηκε.

35. Στις 4 Μαρτίου 2008, η προσφεύγουσα ζήτησε τον ορισμό νέας δικάσιμου.

36. Με την απόφασή του της 12 Ιανουαρίου 2009 (η οποία καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε στις 11 Μαρτίου 2009) (αριθ. 43/2009), ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση αναίρεσης ως απαράδεκτη για τον λόγο ότι η προσβληθείσα απόφαση του

εφετείου δεν ήταν οριστική και δεν μπορούσε να αποτελέσει το αντικείμενο μιας αίτησης αναίρεσης. Κατά τον Άρειο Πάγο, εκδίδοντας την εν λόγω απόφαση, το εφετείο δεν είχε απαλλαγεί από την υπόθεση, ιδιαίτερα σε ό,τι αφορούσε την έφεση της 30 Μαρτίου 1990, διότι μετά την διαδικασία της εξέτασης των μαρτύρων, η εξέταση της έφεσης μπορούσε να συνεχιστεί και μία οριστική υπόθεση μπορούσε να εκδοθεί στην υπόθεση.

3. Διαδικασία σχετική με τον εξώδικο συμβιβασμό κατόπιν της πρώτης θέσης υπό εκκαθάριση της εταιρείας «Αλέξανδρος Α.Ε. Ξενοδοχειακές Επιχειρήσεις»

37. Εν τω μεταξύ, στις 12 Ιανουαρίου 1990, έλαβε χώρα, εν αγνοία της προσφεύγουσας, ένας εξώδικος συμβιβασμός – εικονικός κατά την άποψη της προσφεύγουσας – υπέρ της εταιρείας «Αλέξανδρος Α.Ε. Ξενοδοχειακές Επιχειρήσεις» που είχε τεθεί υπό εκκαθάριση. Ο συμβιβασμός αυτός επικυρώθηκε με απόφαση του πολυμελούς πρωτοδικείου Αθηνών στις 14 Φεβρουαρίου 1990 (αριθ. 473/1990), η οποία διέκοψε επίσης την διαδικασία εκκαθάρισης αυτής της τελευταίας εταιρείας.

38. Στις 21 Μαρτίου και στις 10 Απριλίου 1990, η προσφεύγουσα κατέθεσε αντίστοιχα μία τριτανακοπή κατά του εν λόγω συμβιβασμού τον οποίο κατήγγειλε ως εικονικό, καταδολιευτικό και άκυρο, καθώς και μία αίτηση ακύρωσης του συμβιβασμού αυτού ενώπιον του Πολυμελούς πρωτοδικείου Αθηνών.

39. Στις 11 Δεκεμβρίου 1990, μετά από τρεις ματαιώσεις, η προσφεύγουσα ζήτησε τον ορισμό μιας νέας δικασίμου.

40. Η συζήτηση ορίστηκε, μετά από δύο αναβολές, στις 24 Απριλίου 1991.

41. Στις 17 Ιουλίου 1991, το πολυμελές πρωτοδικείο Αθηνών απέρριψε την τριτανακοπή καθώς και την αίτηση της προσφεύγουσας (απόφαση αριθ. 2601/1991).

42. Στις 31 Μαρτίου 1992, η προσφεύγουσα άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής ενώπιον του εφετείου Αθηνών.

43. Στις 9 Φεβρουαρίου 1993, η προσφεύγουσα ζήτησε τον ορισμό δικασίμου.

44. Στις 29 Οκτωβρίου 1993, το εφετείο εξαφάνισε την απόφαση και διέταξε συμπληρωματικές αποδείξεις με μάρτυρες (απόφαση αριθ. 6735/1993).

45. Από τον φάκελο προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν υπέβαλε αίτηση για τον ορισμό νέας δικασίμου.

*4. Διαδικασία σχετική με την δεύτερη θέση υπό εκκαθάριση της εταιρείας
«Αλέξανδρος Α.Ε. Ξενοδοχειακές Επιχειρήσεις»*

46. Εν τω μεταξύ, στις 3 Ιουνίου 1993, η εταιρεία «Αλέξανδρος Α.Ε. Ξενοδοχειακές Επιχειρήσεις» τέθηκε εκ νέου υπό εκκαθάριση (απόφαση αριθ. 1660/1993).

47. Στις 12 Οκτωβρίου 1993, η προσφεύγουσα ανήγγειλε την απαίτησή της κατά της εταιρείας «Αλέξανδρος Α.Ε. Ξενοδοχειακές Επιχειρήσεις».

48. Στις 5 Δεκεμβρίου 1994, η προσφεύγουσα δήλωσε ότι περιόριζε την απαίτησή της στο ποσό που είχε επιδικαστεί με την απόφαση του πολυμελούς πρωτοδικείου Αθηνών της 21 Μαΐου 1986 (αριθ. 3288/1986), η οποία είχε εν τω μεταξύ καταστεί, κατ'αυτήν, οριστική. Η απαίτηση αυτή δεν αναγνωρίστηκε από τον σύνδικο της εκκαθάρισης.

49. Στις 3 Ιανουαρίου 1995, η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον του πολυμελούς πρωτοδικείου Αθηνών μία τριτανακοπή ζητώντας την αναγνώριση της απαίτησής της κατά της εταιρείας «Αλέξανδρος Α.Ε. Ξενοδοχειακές Επιχειρήσεις».

50. Στις 22 Απριλίου 1996, το πολυμελές πρωτοδικείο Αθηνών, με προδικαστική απόφασή του (αριθ. 5963/1996), αποφάσισε να αναβάλει την έκδοση απόφασης μέχρι την περάτωση της τότε εκκρεμούς δίκης ενώπιον του εφετείου Αθηνών (απόφαση αριθ. 9680/1990).

51. Από τον φάκελο προκύπτει ότι η διαδικασία είναι εκκρεμής ενώπιον του δικαστηρίου αυτού.

II. ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ

52. Ο νόμος 4239/2014, ο οποίος τιτλοφορείται «δίκαιη ικανοποίηση λόγω υπέρβασης εύλογης διάρκειας της δίκης, στα πολιτικά και ποινικά δικαστήρια και στο Ελεγκτικό Συνέδριο», τέθηκε σε ισχύ στις 20 Φεβρουαρίου 2014. Αυτός εισάγει, μεταξύ άλλων, μία νέα προσφυγή αποζημίωσης η οποία προβλέπει την επιδίκαση δίκαιης ικανοποίησης λόγω της αδικαιολόγητης διάρκειας μιας δίκης ενώπιον των ποινικών δικαστηρίων. Το άρθρο 3 § 1 ορίζει:

«Η αίτηση ασκείται ανά βαθμό δικαιοδοσίας εντός προθεσμίας έξι (6) μηνών από τη δημοσίευση της οριστικής απόφασης του δικαστηρίου που εκδόθηκε μετά από δίκη για την οποία ο αιτών παραπονείται ότι υπήρξε υπέρβαση της εύλογης διάρκειάς της (...).».

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Ι. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

53. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η διάρκεια της διαδικασίας αγνόησε την αρχή της «λογικής προθεσμίας» όπως προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό (...) δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

Α. Επιχειρήματα των διαδίκων

54. Η Κυβέρνηση προβαίνει σε μία χρονολογική ανάλυση των επιδίκων διαδικασιών και διακρίνει τρεις. Υποστηρίζει ότι όλες οι διαδικασίες διεξήχθησαν σε γενικές γραμμές εντός λογικών προθεσμιών και ότι οι δικαστικές αρχές επέδειξαν την απαιτούμενη επιμέλεια. Αντιθέτως, υπενθυμίζοντας ότι η διαδικασία ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων διέπεται από την πρωτοβουλία των διαδίκων, εκτιμά ότι ορισμένες σημαντικές περίοδοι αδράνειας πρέπει να καταλογιστούν στην προσφεύγουσα. Ειδικότερα, επιχειρηματολογεί ότι το χρονικό διάστημα που παρήλθε μεταξύ της κατάθεσης της αγωγής της προσφεύγουσας ενώπιον του πολυμελούς πρωτοδικείου Αθηνών, στις 16 Απριλίου 1980, και την απόφαση αριθ. 12800/1983 του δικαστηρίου αυτού, καθώς και εκείνο μεταξύ αυτής της τελευταίας απόφασης και της απόφασης αριθ. 3288/1986, δεν μπορούν να καταλογιστούν στις αρχές. Εξάλλου, προκειμένου για την διαδικασία ενώπιον του Αρείου Πάγου (η οποία περατώθηκε με την απόφαση αριθ. 43/2009), υποστηρίζει ότι θα πρέπει να αφαιρεθεί από την περίοδο που πρέπει να ληφθεί υπόψη ένα διάστημα δύο ετών και εννέα μηνών κατά την διάρκεια του οποίου η προσφεύγουσα καθυστέρησε να καταθέσει την αίτηση αναίρεσής της, μετά την έκδοση της απόφασης αριθ. 1750/1998 του εφετείου, ένα διάστημα δύο ετών και δέκα μηνών κατά την διάρκεια του οποίου αυτή αμέλησε να καταθέσει ένα αντίγραφο της αίτησής της στην γραμματεία του Αρείου Πάγου για τον ορισμό της ημερομηνία της δικασίμου, καθώς και ένα διάστημα ενός έτους και πέντε μηνών που παρήλθε μεταξύ της δημοσίευσης της απόφασης αριθ. 1508/2005 του Αρείου Πάγου και του αιτήματος ορισμού μιας νέας ημερομηνίας δικασίμου εκ μέρους της προσφεύγουσας ενώπιον του δικαστηρίου αυτού. Υποστηρίζει επίσης ότι

η προσφεύγουσα είναι υπεύθυνη για το γεγονός ότι η απαίτησή της δεν της αναγνωρίστηκε οριστικά μέχρι σήμερα, λαμβανομένων υπόψη των διαβημάτων που πραγματοποιήθηκαν από αυτήν ενώπιον των δικαστικών αρχών. Εξάλλου, η Κυβέρνηση θεωρεί ότι επρόκειτο εν προκειμένω για μία περίπτωση ιδιαίτερα πολύπλοκη, στην οποία περισσότερες από μία υποθέσεις εξετάστηκαν σε όλους τους βαθμούς δικαιοδοσίας.

55. Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η συνολική διάρκεια της διαδικασίας, η οποία κατ'αυτήν άρχισε στις 16 Απριλίου 1980 με την κατάθεση της αγωγής της ενώπιον του πολυμελούς πρωτοδικείου Αθηνών και έληξε στις 11 Μαρτίου 2009, ημερομηνία κατά την οποία η απόφαση αριθ. 43/2009 του Αρείου Πάγου καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε, εκτάθηκε σε τριάντα χρόνια περίπου και είναι, πράγματι, υπερβολική.

B. Η εκτίμηση του Δικαστηρίου

1. Η αγωγή της προσφεύγουσας για την αναγνώριση των απαιτήσεών της

α) Επί του παραδεκτού

56. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι από τον φάκελο προκύπτει ότι η διαδικασία ενώπιον του εφετείου Πειραιά μετά από παραπομπή από τον Άρειο Πάγο (απόφαση αριθ. 1940/1988) είναι ακόμη εκκρεμής ενώπιόν του. Όθεν, η διαδικασία αυτή εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του νόμου 4239/2014, ο οποίος τέθηκε σε ισχύ στις 20 Φεβρουαρίου 2014 και αναφέρεται, μεταξύ άλλων, στην δίκαιη ικανοποίηση λόγω υπέρβασης της λογικής προθεσμίας μιας δίκης ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων (βλέπε πιο πάνω παράγραφο 52).

57. Έπεται ότι η προσφεύγουσα θα μπορεί να ασκήσει την προσφυγή η οποία προβλέπεται από τον νόμο αυτό για να παραπονεθεί για την διάρκεια της επίδικης διαδικασίας. Πρέπει συνεπώς να απορριφθεί η αιτίαση αυτή υπό το πρίσμα του άρθρου 6 § 1 για μη εξάντληση των εσωτερικών ενδίκων μέσων κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 1 και 4 της Σύμβασης, σε ό,τι αφορά την διαδικασία ενώπιον του εφετείου Πειραιώς (βλέπε *Ξυνός κατά Ελλάδας*, αριθ. 30226/09, 9 Οκτωβρίου 2014).

58. Το Δικαστήριο διαπιστώνει εξάλλου ότι η αιτίαση η ελκόμενη από το άρθρο 6 § 1 σε ό,τι αφορά το απομένον τμήμα της διαδικασίας δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 α) της Σύμβασης. Σημειώνει επίσης ότι αυτή δεν προσκρούει σε κάποιο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

β) Επί της ουσίας

i. Περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη

59. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 16 Απριλίου 1980, με την κατάθεση της αγωγής ενώπιον του πολυμελούς πρωτοδικείου Αθηνών εκ μέρους της προσφεύγουσας, και έληξε στις 28 Δεκεμβρίου 1988, ημερομηνία κατά την οποία ο Άρειος Πάγος εξέδωσε την απόφασή του με αριθμό 1940/1988. Διήρκεσε επομένως οκτώ έτη και οκτώ μήνες για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

ii. Λογική διάρκεια της διαδικασίας

60. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη τα κριτήρια που έχουν καθιερωθεί από τον νομολογία του, και ιδιαίτερα την πολυπλοκότητα της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντος και εκείνη των αρμοδίων αρχών, καθώς και το διακύβευμα της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Γλυκάντζη κατά Ελλάδας*, αριθ. 40150/09, 30 Οκτωβρίου 2012).

61. Το Δικαστήριο χειρίστηκε πολλές φορές υποθέσεις που θέτουν παρόμοια ζητήματα με εκείνο της παρούσας υπόθεσης και διαπίστωσε την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε την προαναφερόμενη *Γλυκάντζη*).

62. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι η διαδικασία ενώπιον του πολυμελούς πρωτοδικείου Αθηνών διήρκεσε, από μόνη της, έξι έτη περίπου: άρχισε στις 16 Απριλίου 1980 και έληξε στις 21 Μαΐου 1986. Το Δικαστήριο συμμερίζεται την άποψη της Κυβέρνησης ότι ορισμένες από τις καθυστερήσεις μπορούν να αποδοθούν στην έλλειψη επιμέλειας εκ μέρους της προσφεύγουσας. Εν τούτοις, ακόμη και αν ληφθούν υπόψη οι καθυστερήσεις αυτές, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η Κυβέρνηση δεν παρέχει οποιαδήποτε εξήγηση ικανή να δικαιολογήσει την διάρκεια της υπόλοιπης περιόδου. Σημειώνει ότι, ακόμη στις περιπτώσεις κατά τις οποίες, όπως εν προκειμένω, η διαδικασία διέπεται από την αρχή της πρωτοβουλίας των διαδίκων, η έννοια της «λογικής προθεσμίας» απαιτεί από τα δικαστήρια να παρακολουθούν και αυτά την εξέλιξη της διαδικασίας και να είναι προσεκτικά όταν πρόκειται να κάνουν δεκτό ένα αίτημα αναβολής, να προβούν στην εξέταση των μαρτύρων ή να εποπτεύουν τις προθεσμίες για την εκπόνηση μιας έκθεσης πραγματογνωμοσύνης που κρίθηκε αναγκαία για την έκδοση απόφασης (βλέπε *Τσιρικάκης κατά Ελλάδας*, αριθ. 46355/99, § 43, 17 Ιανουαρίου 2002, και *Λιτοσελίτης κατά Ελλάδας*, αριθ. 62771/00, § 30, 5 Φεβρουαρίου 2004).

63. Υπό τις συνθήκες της υπόθεσης, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η διάρκεια της διαδικασίας υπερέβη την «λογική προθεσμία» και υπήρξε συνεπώς παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

2. Διαδικασία σχετική με την πρώτη θέση υπό εκκαθάριση της εταιρείας «Αλέξανδρος Α.Ε. Ξενοδοχειακές Επιχειρήσεις»

α) Επί του παραδεκτού

64. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση που αφορά την διαδικασία την σχετική με την πρώτη θέση υπό εκκαθάριση της εταιρείας «Αλέξανδρος Α.Ε. Ξενοδοχειακές Επιχειρήσεις» δεν είναι διαδικασίας δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 α) της Σύμβασης. Σημειώνει επίσης ότι αυτή δεν προσκρούει σε κάποιο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

β) Επί της ουσίας

i. Περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη

65. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 18 Δεκεμβρίου 1989, με την ανακοπή την οποία κατέθεσε η προσφεύγουσα ενώπιον του πολυμελούς πρωτοδικείου Αθηνών, και περατώθηκε στις 11 Μαρτίου 2009, ημερομηνία κατά την οποία καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε η απόφαση αριθ. 43/2009 του Αρείου Πάγου, ήτοι διήρκεσε δεκαεννέα έτη και τρεις μήνες περίπου για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

ii. Λογική διάρκεια της διαδικασίας

66. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη τα κριτήρια που έχουν καθιερωθεί από τον νομολογία του, και ιδιαίτερα την πολυπλοκότητα της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντος και εκείνη των αρμοδίων αρχών, καθώς και το διακύβευμα της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Γλυκάντζη κατά Ελλάδας*, αριθ. 40150/09, 30 Οκτωβρίου 2012).

67. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι μέσα στο πλαίσιο της επίδικης διαδικασίας, η προσφεύγουσα προσέφυγε στις 18 Δεκεμβρίου 1989 ενώπιον του πολυμελούς πρωτοδικείου Αθηνών, το οποίο εξέδωσε την απόφασή του στις 21 Μαρτίου 1990. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι η προθεσμία αυτή δεν είναι ασύμβατη με τις απαιτήσεις της

λογικής προθεσμίας της διαδικασίας που απαιτείται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης.

68. Επιληφθέν της υπόθεσης με πρωτοβουλία της προσφεύγουσας στις 30 Μαρτίου 1990, το εφετείο αποφάνθηκε με προδικαστική απόφαση της 5 Σεπτεμβρίου 1990 και, στην συνέχεια, μετά από δύο αναβολές, στις 5 Μαρτίου 1998 απέρριψε την αίτηση της προσφεύγουσας για τον ορισμό δικασίμου ως απαράδεκτη. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η διαδικασία ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων διέπεται από την αρχή της πρωτοβουλίας των διαδίκων. Λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι η προσφεύγουσα χρειάστηκε πέντε χρόνια περίπου μετά την απόφαση αριθ. 9680/1990 της Σεπτεμβρίου 1990, καθώς και περισσότερο από πέντε μήνες μετά την ματαίωση της 19 Σεπτεμβρίου 1996, προκειμένου να ζητήσει τον ορισμό νέων δικασίμων, και ότι η δικάσιμος της 25 Ιανουαρίου αναβλήθηκε μετά από αίτημα της εναγομένης εταιρείας, το Δικαστήριο εκτιμά ότι οι περίοδοι αυτές δεν μπορούν να καταλογιστούν στις δικαστικές αρχές. Εξάλλου, το Δικαστήριο σημειώνει ότι, κάθε φορά που η προσφεύγουσα ζητούσε τον ορισμό νέας δικασίμου, το εφετείο την όριζε εντός λογικών προθεσμιών. Επίσης, το δικαστήριο αυτό εξέδωσε την απόφασή του εντός προθεσμίας ενός έτους από την ημερομηνία της αίτησης της προσφεύγουσας για τον ορισμό νέας δικασίμου, μετά την ματαίωση εξαιτίας των βουλευτικών εκλογών. Κατά την άποψη του Δικαστηρίου, μία τέτοια προθεσμία δεν είναι παράλογη.

69. Ενώπιον του Αρείου Πάγου, η διαδικασία γνώρισε νέες παρατάσεις, εξαιτίας κυρίως της συμπεριφοράς της προσφεύγουσας, η οποία στην αρχή παρέλειψε να προβεί στις αναγκαίες ενέργειες για τον ορισμό μιας δικασίμου. Αυτή ορίστηκε τελικά, μετά από μία αναβολή, μόλις στις 19 Σεπτεμβρίου 2005 και αναβλήθηκε εκ νέου, διότι η προσφεύγουσα δεν είχε κλητεύσει στην συζήτηση τον σύνδικο της εκκαθάρισης. Στην συνέχεια, η προσφεύγουσα χρειάστηκε ένα έτος και πέντε μήνες για να ζητήσει τον ορισμό μιας νέας δικασίμου. Το Δικαστήριο δεν θεωρεί ότι τα διαστήματα αυτά μπορούν να καταλογιστούν στις δικαστικές αρχές. Το ίδιο ισχύει και για το χρονικό διάστημα μεταξύ της απόφασης του εφετείου της 5 Μαρτίου 1998 και της προσφυγής στον Άρειο Πάγο στις 4 Δεκεμβρίου 2000. Εξάλλου, σε ό,τι αφορά την συμπεριφορά των δικαστικών αρχών, το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν μπορούν να τους αποδοθούν διαστήματα αδικαιολόγητης αδράνειας ή βραδύτητας. Πράγματι, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο Άρειος Πάγος εξέδωσε την απόφασή του στις 12 Ιανουαρίου 2009, ήτοι σε λιγότερο από ένα έτος μετά την αίτηση ορισμού μιας νέας δικασίμου στις 4 Μαρτίου 2008 εκ μέρους της προσφεύγουσας. Η

δικάσιμος αυτή, καθώς και μία προηγούμενη της 3 Μαρτίου 2008, η οποία τελικώς ματαιώθηκε, ορίστηκαν εντός λογικών προθεσμιών, κατόπιν των σχετικών αιτήσεων της προσφεύγουσας. Οι προθεσμίες αυτές δεν είναι ασύμβατες προς τις απαιτήσεις της «λογικής προθεσμίας» της διαδικασίας του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε επίσης *Λιαδής κατά Ελλάδας*, αριθ. 16412/02, §§ 21-22, 27 Μαΐου 2004).

70. Λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των συλλεγέντων στοιχείων, και παρά την συνολική διάρκεια της διαδικασίας, το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν υπήρξε υπέρβαση της «λογικής προθεσμίας» με την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

71. Συνεπώς, δεν υπήρξε παραβίαση της διάταξης αυτής ως προς την διάρκεια της επίδικης διαδικασίας.

3. Διαδικασία σχετική με τον εξώδικο συμβιβασμό κατόπιν της πρώτης θέσης υπό εκκαθάριση της εταιρείας «Αλέξανδρος Α.Ε. Ξενοδοχειακές Επιχειρήσεις» και με την δεύτερη θέση υπό εκκαθάριση της εταιρείας αυτής

72. Το Δικαστήριο διαπιστώνει σε ό,τι αφορά την διαδικασία την σχετική με την δεύτερη θέση υπό εκκαθάριση της εταιρείας «Αλέξανδρος Α.Ε. Ξενοδοχειακές Επιχειρήσεις», η οποία άρχισε στις 3 Ιανουαρίου 1995, με την κατάθεση της ανακοπής εκ μέρους της προσφεύγουσας ενώπιον του πολυμελούς πρωτοδικείου Αθηνών, προκύπτει από τον φάκελο ότι η διαδικασία αυτή εκκρεμεί ακόμη ενώπιον του δικαστηρίου αυτού. Σε ό,τι αφορά την διαδικασία την σχετική με τον εξώδικο συμβιβασμό κατόπιν της πρώτης θέσης της εν λόγω εταιρείας υπό εκκαθάριση, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι από τον φάκελο προκύπτει ότι η διαδικασία ενώπιον του εφετείου Αθηνών είναι ακόμη εκκρεμής ενώπιόν του. Όθεν, οι διαδικασίες αυτές εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του νόμου 4239/2014, ο οποίος τέθηκε σε ισχύ στις 20 Φεβρουαρίου 2014 και αναφέρεται, μεταξύ άλλων, στην δίκαιη ικανοποίηση λόγω της υπέρβασης της λογικής προθεσμίας μιας διαδικασίας ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων (βλέπε πιο πάνω παράγραφο 52).

73. Έπεται ότι η προσφεύγουσα μπορεί να ασκήσει την προσφυγή που προβλέπεται από τον νόμο για να παραπονεθεί για την διάρκεια των επιδίκων διαδικασιών. Πρέπει συνεπώς να απορριφθούν οι αιτιάσεις αυτές υπό το πρίσμα του άρθρου 6 § 1 λόγω μη εξάντλησης των εσωτερικών ενδίκων μέσων κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 1 και 4 της Σύμβασης, σε ό,τι αφορά την διαδικασία ενώπιον του πολυμελούς πρωτοδικείου Αθηνών σχετικά με την δεύτερη θέση της εταιρείας «Αλέξανδρος Α.Ε. Ξενοδοχειακές Επιχειρήσεις» υπό εκκαθάριση, καθώς και το

τμήμα της διαδικασίας ενώπιον του εφετείου Αθηνών, την σχετική με τον εξώδικο συμβιβασμό κατόπιν της πρώτης θέσης της εν λόγω εταιρείας υπό εκκαθάριση (*Ξυνός κατά Ελλάδας*, αριθ. 30226/09, 9 Οκτωβρίου 2014).

74. Σε ό,τι αφορά το υπόλοιπο μέρος της διαδικασίας ενώπιον του πολυμελούς πρωτοδικείου Αθηνών, την σχετική με τον εν λόγω εξώδικο συμβιβασμό, το Δικαστήριο σημειώνει ότι αυτό άρχισε στις 21 Μαρτίου 1990, με την κατάθεση τριτανακοπής εκ μέρους της προσφεύγουσας ενώπιον του δικαστηρίου αυτού, και έληξε στις 17 Ιουλίου 1991, ημερομηνία της δημοσίευσης της απόφασης αριθ. 2601/1991 του δικαστηρίου αυτού. Έπεται ότι η διαδικασία ενώπιον του πολυμελούς πρωτοδικείου Αθηνών διήρκεσε ένα έτος και τέσσερις μήνες για έναν βαθμό δικαιοδοσίας.

75. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο θεωρεί ότι, αν και η υπόθεση δεν παρουσίαζε ιδιαίτερη δυσκολία, αυτή η διάρκεια του ενός έτους και τεσσάρων μηνών δεν είναι αφ'εαυτής παράλογη για έναν βαθμό δικαιοδοσίας (βλέπε *Ζαχαρής κατά Ελλάδας* (déc.), αριθ. 32228/3/02, 14 Δεκεμβρίου 2004, και *Καραμπάτσου κατά Ελλάδας* (déc.), αριθ. 40138/09, 27 Μαρτίου 2012). Τέλος, το Δικαστήριο δεν σημειώνει κάποια περίοδο αδικαιολόγητης αδράνειας ή βραδύτητας που να μπορεί να καταλογιστεί στην συμπεριφορά των αρμοδίων εθνικών αρχών.

76. Κατά συνέπεια, η αιτίαση υπό το πρίσμα του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης αναφορικά με την διάρκεια της υπόλοιπης επίδικης διαδικασίας, ήτοι εκείνη η οποία παρήλθε μεταξύ της κατάθεσης της τριτανακοπής και της δημοσίευσης της απόφασης αριθ. 2601/1991 πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμη κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 α) και 4 της Σύμβασης.

II. ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ

77. Επικαλούμενη το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, η προσφεύγουσα παραπονείται διότι η υπόθεσή της δεν εκδικάστηκε δικαίως και διότι τα ελληνικά δικαστήρια διέπραξαν σφάλματα πραγματικά και νομικά. Επικαλούμενη το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1, παραπονείται επίσης διότι το ποσό που της επιδικάστηκε από το πολυμελές πρωτοδικείο Αθηνών, με την απόφασή του της 21 Μαΐου 1986, δεν της καταβλήθηκε και δεν πρόκειται να της καταβληθεί στο εγγύς μέλλον, εξαιτίας των μεταγενεστέρων δικαστικών αποφάσεων οι οποίες ήταν εσφαλμένες.

78. Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των στοιχείων που έχει στην διάθεσή του, και στο μέτρο που έχει την αρμοδιότητα να αποφανθεί επί των διατυπούμενων

ισχυρισμών, το Δικαστήριο δεν σημείωσε κάποια ένδειξη παραβίασης των άρθρων που επικαλούνται οι προσφεύγοντες.

79. Έπεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής είναι προδήλως αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 α) και 4 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

80. Σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

81. Η προσφεύγουσα αξιώνει 120.000 ευρώ (EUR) για την υλική ζημία και 80.000 ευρώ (EUR) για την ηθική βλάβη την οποία ισχυρίζεται ότι υπέστη.

82. Η Κυβέρνηση αμφισβητεί τις αξιώσεις αυτές και εκτιμά ότι μία διαπίστωση παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής επαρκή δίκαιη ικανοποίηση.

83. Το Δικαστήριο δεν διακρίνει αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της διαπιστωθείσας παραβίασης και της επικαλούμενης υλικής ζημίας και απορρίπτει το αίτημα αυτό. Αντιθέτως, εκτιμά ότι η προσφεύγουσα υπέστη βέβαιη ηθική βλάβη εξαιτίας της διάρκειας της διαδικασίας η οποία απετέλεσε το αντικείμενο παραβίασης. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, της επιδικάζει 2.800 ευρώ (EUR) για την αιτία αυτή πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

84. Η προσφεύγουσα ζητεί επίσης 2.700 ευρώ (EUR) για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και του Δικαστηρίου.

85. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η αξίωση αυτή είναι υπερβολική και αναιτιολόγητη. Καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει το αίτημα για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη.

86. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης βάσει του άρθρου 41 προϋποθέτει ότι θα αποδειχθεί το πραγματικό και το αναγκαίο

τους και, επί πλέον, ο εύλογος χαρακτήρας του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδα* [GC], αριθ. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI).

87. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα δεν προσκομίζει κάποιο τιμολόγιο, αλλά μόνον ένα σημείωμα εξόδων αναλυτικό και δακτυλογραφημένο, στο οποίο αναγράφεται το αιτούμενο ποσό. Λαμβανομένης υπόψη της απουσίας οποιουδήποτε δικαιολογητικού εκ μέρους της προσφεύγουσας και της σχετικής νομολογίας του, το Δικαστήριο απορρίπτει το σχετικό με τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη αίτημα.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

88. Το Δικαστήριο κρίνει προσηκόν να ευθυγραμμίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας με το επιτόκιο της οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή σε ό,τι αφορά τις αιτιάσεις που αφορούν την διάρκεια της διαδικασίας, η οποία άρχισε στις 16 Απριλίου 1980 και έληξε στις 28 Δεκεμβρίου 1988, καθώς και εκείνη της διαδικασίας, η οποία άρχισε στις 18 Δεκεμβρίου 1989 και έληξε στις 11 Μαρτίου 2009, και απαράδεκτη κατά τα λοιπά.
2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης σε ό,τι αφορά την διάρκεια της διαδικασίας, η οποία άρχισε στις 18 Δεκεμβρίου 1989 και έληξε στις 11 Μαρτίου 2009.
3. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης σε ό,τι αφορά την διάρκεια της διαδικασίας, η οποία άρχισε στις 16 Απριλίου 1980 και έληξε στις 28 Δεκεμβρίου 1988.
4. *Αποφαίνεται*
 - (α) ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στην προσφεύγουσα, εντός τριών μηνών, 2.800 EUR (δύο χιλιάδες οκτακόσια ευρώ) για την ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται από την προσφεύγουσα για τον φόρο,
 - (β) ότι από την λήξη της πιο πάνω προθεσμίας και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα προσαυξηθούν με έναν απλό τόκο με επιτόκιο ίσο προς εκείνο

της οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας,
προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

5. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά

Συντάχθηκε στα γαλλικά και στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 7
Απριλίου 2016, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού του
Δικαστηρίου.

(υπογραφή)

André Wampach

Αναπληρωτής Γραμματέας

(υπογραφή)

Ledi Bianku

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 5 Μαΐου 2016

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος

